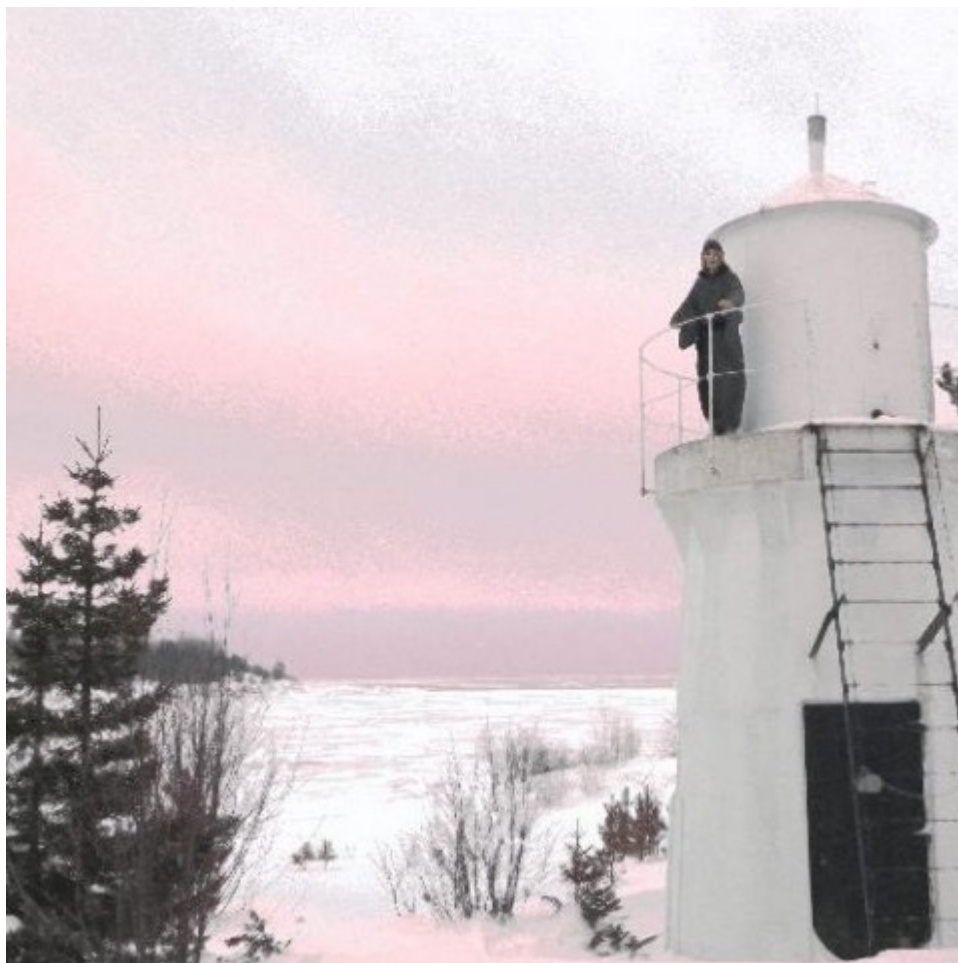

Melankoli i ett rosa skimmer

Publicerad 7 mars 2012 kl 01.00

Sol Morén och Jonas Malte Holmberg bygger med stor känsla för materialen en storartad landskapsvision och ett minneskabinett vi gärna stannar en stund i. I Lilla utställningshallen på Västerbottens museum skapas en vilsam undervattenskänsla som både bjuder lek och melankoli.

Storslagen och bågande av naturlyrisk melankoli är Sol Morén och Jonas Malte Holmbergs utställning ”Fint och lite sorgligt – som vanligt”, som markerar final på Västerbottens museums utställningsprogram innan man stänger för renovering. Det är en fin avrundning vi gärna bär med oss under utställningsuppehållet, sällan har man sett Lilla utställningshallen nyttjas bättre. Med videoprojektioner, ljud, fotografi och installation har konstnärduon skapat ett dramatiskt känsloläge för besökaren att träda in i. Vi tecknar en karta – skriver Morén och Holmberg – i kustlandet där vi lever och dör.

Konst

Sol Morén och Jonas
Malte Holmberg
Fint och lite sorgligt - som
vanligt
Västerbottens museum
Visas till 1 april

Jo, visst är det någon slags karta som skissas, men en mångfacetterad sådan – genom maximalt utnyttjande av rummet låter konstnärerna kartan effektivt expandera i både rumsliga och tidsmässiga riktningar.

Hav, kustbandets karga skönhet, en smula norrlandsgotik, sorgkantad romantik, tiggande fyrar, rodnande skymningar – med känsloladdade visuella pusselbitar byggs en landskapsvision, ett minneskabinett, som stryker sig helt nära pekoralets gräns, men vi köper det – kan inte annat egentligen, instängda i det rum som konstnärerna på ett utsökt och raffinerat sätt stänger till genom att bygga tätt med utställningens olika material. Fotografierna längs väggarna – dånande naturskildringar från Västerbottens kustland, suggestiva porträtt badande i gryningsljus, silverblänket över havet där en lucka i molnen skickar ned ett knippe solstrålar – stänger med sina högblanka ytor rummet och skapar ett eget ogenomträngligt universum. Häri byggs ett mjukt och rörligt innanmäte av transparenta tyger som hänger från taket i sjok på vilka videoprojektioner flimrar fram en berättelse som kompletterar stämningens läget i fotografierna. Både högabsorberande och porösa blir tygskogen något att ta skydd i mot kraften i naturskildringarna. Motljuset från filmprojektorerna bryter igenom som en solreflex från någonstans däruppe, undervattenskänslan är påtaglig och vilsam att vistas i.

Man stannar gärna länge i Sol Moréns och Jonas Malte Holmbergs rum, materialet är större än man kan tro och tar man sig tid för förflyttning runt i det, längs väggarna, in och ut ur tyglanskapet, växer det än mer – en del intellektuella poänger går att utvinna, men vi kan också bara anamma känslan av lek som slås an.

I en flimrig videosekvens på det genomsläppliga tyget rör sig några människor i vad som skulle kunna vara både dans och kamp, stannar man upp ser man att vågorna som sträcker sig efter deras fötter rullar baklänges och går man riktigt nära upplöses hela bilden mellan tygfibrerna. Så blir man själv om man vill en del av en vågrörelse som bestämmer sakers öde. Detta är precis som konstnärerna skriver, både fint och lite sorgligt – det landskap de ger besökaren att röra sig i är gott att vara i, röra sig i och leka lite med, men ger inga säkra svar på något.

Man får stanna en stund, det kan räcka så. Konstnärerna citerar Antonio Machado som skriver: Vandrare det finns ingen väg, bara kölvattenstrimmor i havet.

Med denna fras framför sig tar man bäst emot detta finstämda allkonstverk – vi rör oss fritt i det landskap vi bjuds, vandrar i det en stund och låter vågorna bakom oss skölja rent för nya vandrare, nya vägdragningar.

Sara Meidell

Västerbottens Kuriren

redaktion@vk.se

090-17 60 10

Ursprunglig webbadress: <http://www.vk.se/590145/melankoli-i-ett-rosa-skimmer>